

Φλέβα, Ταιρανούλλερος Κάμπος καὶ Κατσαρούλλος — ή Βοσκοπόδια τῆς Δίφρου μὲ τὴν Βεδοφόρος Ἀρτεμιη. Σπαρτιατικὸς Ζωμὸς καὶ Χαλιμᾶς — ή Βασιλίς τῆς Ἐργίου μὲ τὸν Καρχαρίαν τὸν Φαλήρου, Ἀθηναῖος τῆς Ἐργίου καὶ Νεαρὸς Ζωγράφου — ή Ἀηδόν τῆς Ἀροτρίας μὲ τὴν Ἐλπίδα, Περιλλοποτήρος Ορφανῆς καὶ Λόδην τοῦ Κηφισοῦ — ή Λιθοκράτειρα Εύδοκια μὲ τὴν Διοπτροφορούσαν, Ταγγέτην καὶ Χιωτοπόδιαν — ή Ἡλιος τῆς Λιγῆς μὲ τὸν Ἀρταγάρη, Ἐλπίδα καὶ Σφίγγα τῶν Θηβῶν — τὸ Αἰγαῖον Πέλαρος μὲ τὸν Τάραλον, Καρχαρίαν τὸν Αἰγαῖον καὶ Αθανάσιον Περιπέραν — οἱ Λιγιεὺς μὲ τὸν Ἀρχιτανάρχον θεμιστοκλέα — ή Καναπαία μὲ τὸν Καρχαρίαν τὸν Φαλήρου καὶ Ναύτην τῆς Ναυαρχίδος — ή Κυματίζονα Θάλασσα μὲ τὴν Μαργαριτόφορον δίδια νάνταλλουν τὰ δύναμά των, ἡ θάλασσαν τοῦ Ορειφόρου καὶ Πανόρμουρος Ἀγγελος — ή Σφίγης τῶν Ηγαών μὲ τὴν Ναυτοπόδιαν — οἱ Αριστεὺς μὲ τὴν Κασσιόπειαν — ή Ελληνικὴ Φουσταρέλλα μὲ τὸ Αστρο Λαρατάνι, Ισθμὸν τῆς Λεικάδος καὶ Μακροχιτηνή Λεοντα — τὸ Αγριό Μερεκέδακ μὲ τὸν Λασπροποταμίτην καὶ Ἀγγελον, τῆς Αγάπτης — ή Αμαραλίς μὲ τὴν Λαρεωνήρ, Εδύμον Ναύτην καὶ Νοσταλγὸν Ἐλληρα — οἱ Πέρδος μὲ τὴν Πειραιετήν Αἴσαρ καὶ Ρωσικήν Καραμέλαρ (ἢ ζητεῖ ταρχάκα) — τὸ Εξηγριωμένον Κέμα μὲ τὴν Περθόδονταν Καρδίαν καὶ Διοπτροφορούδον — η Χιακή Μαργαρίτα μὲ τὸν Ρωμαϊον Κικέωρα, Κεριό καὶ Αργυροῦτον Συρίνταρα — ή Πειραική Αΐδα μὲ τὸν Λρυσσορόδαν Πακτωλόν, Τηρεφραγον Λεοντα καὶ Οὐείχητης Ἀγγελίας — οἱ Νοσταλγος, "Ἐλληρ μὲ τὴν Κοραλίαν Μασσοί, Σπαρτιατίδα Σειλωνίδα καὶ Βοσκοπόδιαν τῆς Δίφρους — η Μαργκή Ελκωρ μὲ τὸν Καρχαρίαν τὸν Φαλήρους καὶ Αρχιτανάρχον θεμιστοκλέα.

Από ἓνα γλυκό φυλάκιο στέλλει η Διάπλασις πρὸς τὸν φίλους τῆς: Στέλλαρ Πούκωρη (ἄς είναι λοιπὸν εὐλογημένη η ἀλλαγὴ τῆς διευθύνσεως, η δότια σ' ἔκαμψε νὰ μοῦ γράψῃ τὴν ώραν αυτὴν ἐπιστολήν· καὶ τώρα που ἔκαμψε τὴν ἀρχήν, ἐλπίζω διὰ θάξακολουθήσχε): Πυνθαρόπαρ τὸν Σάμιον ([ΕΕΕ] εὐγέ διὰ τὴν ἐνδυσιωδῆ καὶ πατριωτικὴν ἐπιστολήν σου περὶ Ἐληνόπαδος)· η εἰςφορά σου κατεσθήθη διὰ τὴν πρότασιν σου, μοῦ φαντασταί πολὺ δύσκολος εἰς τὴν ἐφαρμογήν, διότι δὲν εἰμπορεῖ νὰ υπάρξῃ συνενόησις: Μακιμοκοχο ([Ε] πολὺ μὲ εὐχαρίστησιν αἱ νέντησισ σου ἀπὸ τὴν Εὐθεσίν τῶν Παρισίων η Κυριακή ἔφεσε!) Ζωηράρ Φιλογά (ἄντι καμιαὶ φορὰ «πεταχής εἰς τὰς Ἀθηναῖς διπούν ἔχει τὸν λαχτήρα· καὶ παρουσιασθῆς ἐμπρός μου σὰν Φάντες μπραστούνι,» οὐ σε γνωρίσω βεβαιώτατα, ἀρκεῖ νὰ σου δμοιάζῃ η φωτογραφία ποὺ μου ἔστειλες· πόστα ώραία πράγματα εἶχαν αὐτὴν ἐπιστολή σου! τίποτε δὲν ἀφίνεις, καθὼς βλέπω καὶ θάτερα ἐφοβήθης μήπως βαρέθηκα νὰ διαβάξω;) Μόδσαρ τῆς Ἀστρορομιας (σου εὑχομαὶ πᾶσαν πρόσδον εἰς τὸ Σχολεῖον, διπού εἰσέρχεσται, καὶ σ' εὐχαριστῶ ἀπείρων διὰ τὰ φροντίδας ποὺ καταβάλλεις πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν ἔνοικον πόστον ἡ στέρησις τῆς μητρός σου θὰ σου φανῆ βαρεῖα· ἀλλὰ υπὲρ τῆς πρόσδον του, υπὲρ τοῦ μέλλοντος του, διὰ τὰ ὑπομένει κανεῖς;) Θαλασσοτάρ Ζωγράφον (δὲν φαντάζεσαι πόσον ἔχαρην διὰ τὴν γνωριμίαν τῆς ἀδελφῆς σου, τῆς δόπιας σήμερον ἐγκίριν τὸ ώραιον φευδώνυμον· μάστε δὲν κοινωπάρες τοῦ «Ἐλληρόπαταρος» γεμίζει διλοένα!) Πειραιετήν Αΐδαρον (διστά δὲν γράφεις, παιδί μου, καὶ τὸ δυνατεπώνυμό σου εἰς τὰς λύσεις καὶ μὲ βάσεις εἰς τὸν κόπον νὰ το γράψω, δὲν στοχαστεῖς διὰ αὐτὴν ἡ ποράλεις εἰπορεῖ νὰ σε ἀποκλείει τὸν Διαγωνισμόν;) Κόκκινην Ἐξοχήν (εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχάς ναί, ἐπιστολὴν πρέπει νὰ τὴν ἀντιγράψῃς διπού,

Εἰς δεσμὸς ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 15 Σεπτεμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Εκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντίνου 1900.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ἄλισσεις στέλλονται μέχρι τῆς 6 Νοεμβρίου ο χάρτης τῶν λίστων, ἐπὶ τοῦ δικού σου νὰ γράψω τὰς λίστες τῶν οἱ διαγωνιζόμενος, πολεῖται τῷ Πανεπιστήμῳ τὰς φανέλλους, διὰ θάσατος περιπέτειας 20 φύλα καὶ τεμάται φό.

476. ΑΞΕΧΥΡΙΣΘΩ.

Μιαν πρόσθετην μὲ σκεύη οἰσάθηποτε ταιριάζεις. Τέσσαρες φορὲς τὸν μῆνα τὸνορμά μου θὰ φωτίζεις.

[νάγκη]

* Εστάλη υπὸ τοῦ Πανασσοῦ [Ε]

477. ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΥΡΙΦΟΣ.

Δένων δόλους τοὺς ἀνθρώπους, τριῶν πάντοτε στήγη· "Αν χωρὶς καρδίαν μείνω, εἴρης όψιμα στὴν γῆν.

[Εργάσια τοῦ Ναυτόπαδος [Ε]]

478. ΑΞΙΕΨΗΣ.

Είμαι ἐπὶ κεφαλῆς ὑμάδος στρατιωτῶν. Πέρων πάντες καὶ πηγαίνων, εἴτη Αφρική. Φεύγω καὶ τους πιάνεις θύμη!

* Εστάλη υπὸ τοῦ Κεφαλονίου

479. ΣΤΑΥΡΟΣ.

Νάντικατασταθοῦν οἱ σταυροὶ καὶ οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὐτως, ὥστε νάγινωσχεται: Καθέτως μέγας ἴστρος ὄριζονταις πόλιτης Αγγλίας καὶ εἰς τὴν βάσιν εἰκόναν διάνω: σύνδεσμος, νῆσος, ήρως.

* Εστάλη υπὸ τῆς Αντερώνης

480. ΚΡΙΚΩΤΩΝ.

Νὰ τελῇ εἰς τὴν θέσιν τῶν σταυρῶν ἀνδρά μία συλλογὴ τοιαῦτη, ὥστε συνδεομένη μετὰ τῆς προηγουμένης συλλαβῆς νάποτεκτὶ μίαν λέξιν, καὶ μετὰ τῆς ἐπομένης ἀλλην. Ή ὄρθογραφία δὲν τηρεῖται, ἀλλὰ μόνον ὁ χορός. * Εστάλη υπὸ Θόσους Πινδάνου.

481—482 ΚΕΧΡΥΜΜΕΝΑ καὶ ἀντεστραμμένα επιτορήματα.

1. Μοιάζει λουλούδι· η ἀρετή, ποὺ πάντοτε μυρίζει. 2. Νὰ οίκονομης τὸν βίον σου, διὰ θέρης νὰ τονούσαιεις.

* Εστάλη υπὸ τοῦ Ασχενανάρχου θεμιστοκλίου.

483—483. ΛΟΥΓΟΠΑΙΓΝΙΑ.

1. Πολὰ πόλις υπάρχει εταῖ πλοία; 2. Ποιὸν κράτος ἔχει πρὸ τοῦ Σίγμα Αλφα; 3. Πολα γλωσσαί εἶχει πτερά;

* Εστάλη, ὃτε Οὐλούς τοῦ Σιγμονίου.

484. ΑΧΡΟΣΤΙΧΕΙΣ.

Τὰ ἀρχικά τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν πρόσωπον ἀγαπητόν:

1. Θαλάσσιον ζῶν. — 2. Νήσος τοῦ Ιονίου. — 3. Αρχαῖος Βασιλεὺς. — 4. Ερπετόν. — 5. Καρπός.

* Εστάλη υπὸ τοῦ Ασημοποταμίου

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ασκήσων τοῦ φύλου 32.

587. Λαύρα (λά, μυστ.) — 588. Ήπαρ — πίρα.

— 589. Ο' Δάρμ.

390. Η 391.—392 1. Χασάρ,

Α Λ Σ χαράν, χαρά, ἄρα, ἄρα,

Η Λ Ι Ο Σ Σάρα — 2. Αλήσ, κα-

Σ Ο Σ λής, καλός, καλόν, κα-

λόν, καλών, σάλων, σά-

λων, Σαλύλων, Σαλύλος, Παλλός — 593. Τῇ ἀν-

ταλλαγῇ διὰ τοῦ Μ σχηματίζονται: βωμός, Ρω-

μη πότρος, δέμα, σῆμα.

Τὸ δὲ φωνητότατον:

Πάσις θάλασσαν τοῦ θερμούτατον της Μάρθας, τὸ πέσι-

μόνιον μού μὲ τὸ ποδήλατον, η πυρκαϊά τοῦ Θερεύτρου Ψαριανήρ, κτλ.

— 594. ΕΛΕΝΗ, ΡΑΧΗΛ (Ἐρέτρια, Λαμία, Ξειδάνα, ΝΗρη-

τία, Ηλιος) — 595. Ο' έλεων πτωχού, δανείζει τῷ Θεφρ. — 596. Η Κατινή Διαθήκη φωτίζει τονεύμα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΤΟΝ ΤΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπὸ τοῦ Υπουργείου τῆς Παιδείας ως τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασκήνεις εἰς τὴν χώραν ημῶν ὑπηρεσίας, τέσσαρες φορὲς τὸν μῆνα τὸνορμά μου θὰ φωτίζεις.

Εικόνας φορὲς τὸν μῆνα τὸνορμά μου θὰ φωτίζεις.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΓΑΔΟΥ

Εν Βλάσιληπ. 15. — Εν τῷ Εξωτ. φρ. χρ. 8

ΔΙΕΙΣΓΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Αθήναις

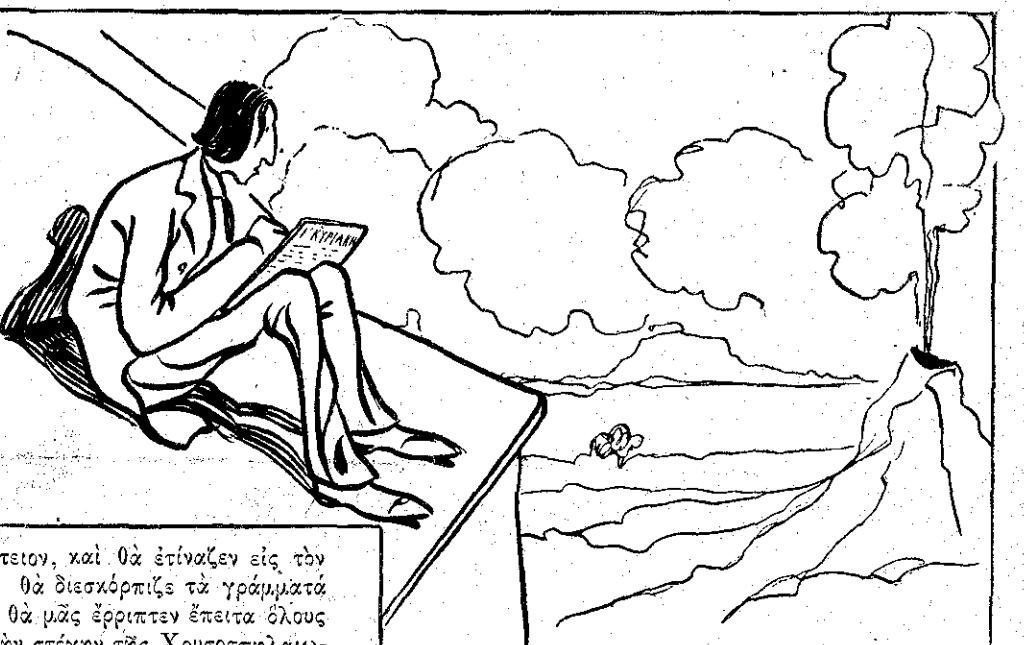
Οδὸς Πατησίων, ἄριθ

έρουσαίνω; έτοι λοιπόν θά έμεναν τὰ γράμματά σας δόλα σώμα καὶ ἀνέπαφα μέχρι τέλους; Ἄ, μὰ δὲν ὑποφέρεται!

Καὶ ὅμως, αὐτὸς σάς εἶχα ὑποσχεθῆ.. Σᾶς εἶχα ὑποσχεθῆ νὰ προφυλάξω, νὰ προστατεύω τὰ γράμματά σας κατὰ παντὸς κινδύνου, — ὅδατος, πυρός, μαχαίρας, ἐπιδρομῆς ἀλλοφύλων, ἐμφυλίου πολέμου καὶ αἰφνιδίου θανάτου. Μὲ ἄλλους λέγους, — τί ἀνόητος ὁ Ἀναγίας! — σᾶς εἶχα ὑποσχεθῆ τὴν πλέον ἀνοστην καὶ ψυχράν. Κυριακή, ἀφ' ὅσας ἔγιναν καὶ δέν ἔγιναν ἔως τώρα!

Καὶ δέν διεμαρτυρήθητε δι' αὐτό! καὶ δέν ἐσχίσατε τὰ ιμάτιά σας, καὶ δέν με ἀπέκηρύξατε, καὶ δέν μ' ἐλιθοβολήσατε! Μὰ τὴν ἀλήθειαν, κύριοι καὶ δεσποινίδες, εἰσθε τὰ πλέον καὶ ἀνεξίκαλα πλάσματα τοῦ κόσμου!

Καὶ τὸ χειρότερον εἶνα, — τὸ λέγω τώρα καὶ ἐντρέπομαι, — ὅτι ἐτήρησα τὴν ὑπέρσχεσίν μου πιστῶς. Ἐλαβα τόσα προφυλακτικά μέτρα διὰ τὰ γράμματά σας, αὐτὴν τὴν φοράν, τὰ

«Νὰ πρώτη εἰκὼν Κυριακῆς, νὰ περιπέτεια!» (Σελ. 330, στήλ. α')

— Τὸ βλέπετε; ποιὸν «ἀστεῖον ἐπεισόδιον»... «Οστε λοιπὸν κάθε ἐπιστολὴ θὰ ἔχῃ καὶ ἐν ἀστεῖον ἐπεισόδιον. Καὶ ἐπειδή, διώκετε, ὁ σωρὸς τῶν ἐπιστολῶν εἶνε πάλιν μεγάλος, καὶ φοβερός, μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ ἡτο περιττὴ πολυτέλεια τὸ ἐπεισόδιον ποιγυρεύετε, καὶ ὅτι ἡ μελαγχολία αὐτὴ δέν ἔχει καθόλου τὸν τόπον της. Καὶ νὰ ἴδητε πόσον γρήγορα θὰ σας περάσῃ, δταν ὑφέρχεται ἡ ἀνάγνωσις τῶν ἐπιστολῶν. Ἐλα, Ἀνανία... Εἶνε ἄδεια τὰ γράμματα;

— «Ολα, δὲν λείπει οὔτε ἔνα! ἀπήντησα στενάζων καὶ ἐνθυμούμενος τὸ ἥφαστειον... .

— Καλλίτερα, νὰ συνειδήσουν γὰ εἶναι ὑπομονητικά.

— Μὰ ἔλα, πότε θὰ γίνη; μοῦ ἔλεγεν η Διάπλασις. Τὰ παιδιά ἀνυπομονοῦν.

— Καλλίτερα, νὰ συνειδήσουν γὰ εἶναι ὑπομονητικά...

— Μὰ πρέπει νὰ γίνη τελοςπάντων!

— Αφήστε δυο-τρεῖς ήμέρες ἀκόμη, νὰ γράψω καὶ αὐτοῦ τοῦ μηνὸς τὸ Φαιδρά.

— Καλά.

Καὶ ἡ τρεῖς ήμέρες ἐγίνοντο ἔη, καὶ οἱ ἔξη δώδεκα, καὶ ἐπεργούσαν ἰδομάδες, μῆνες, καὶ δλω ἀνέβαλλα, περιμένων εἰς μάτην τὸ ἥφαστειον... Καὶ ἀροῦ ἐπεισθη ἐπὶ τέλους ὅτι τὰ ἥφαστεια δὲν ἔσεφτρομον εὔκολα, ὅπως τὰ μανιτάρια καὶ οἱ ποιηταί, ἔχασαν τὴν τελευταίαν μοῦ ἔλπιδα, καὶ μ' ἔπιασεν ἡ φοβερὸς ἔκεινη μελαγχολία, τὴν ὅποιαν μετέδωσα καὶ εἰς τὰς ἀδελφάς μου, καὶ εἰς τὴν Μάρθαν, καὶ εἰς τὴν Πίσσαν, καὶ δι' αὐτό, δταν ἔλθεν ἡ ἡμέρα νὰ κάμωμεν τὴν Κυριακήν, ἡμέθα τόσον μελαγχολικοί, ὅπως σᾶς ἔλεγα τοῦ ἄρχη.

— Μὰ τί ἔχετε σεῖς; μᾶς εἶπεν ἡ κυρία Διάπλασις. Τὶ ἐπάθατε; Τὶ μοῦτρα εἶνε αὐτά; Κυριακή θὰ κάμετε ἡ κηδεία;

— Κυριακή χωρὶς ἐπεισόδιον μοιάζει μὲ κηδεία! ἐψυθύρησεν ἡ Ἀγάπη.

— Τι! ἀγέκραξεν ἡ κυρία Διάπλασις. Χωρὶς ἐπεισόδιον;

— Καὶ γιὰ αὐτὸς εἶσθε ἔτοι λυπημένοι; «Ω τι ἀνόητα παιδιά!.. Λησμονεῖτε λοιπὸν ὅτι αὐτὴ ἡ Κυριακή θὰ ἔχῃ τὰ περισσότερα ἐπεισόδια;

— «Ε; ἀγέκραξαν αἱ ἀδελφαὶ μου μὲ γουρλωμένα μάτια.

— Καὶ τὰ ἀστειότερα μάλιστα; ἔξηκολούθησεν ἡ Διάπλασις. Λησμονεῖτε τὴν ἐρώτησην ποὺ ἔδωσαν μὲ αὐτά, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἔνθυμεται: — ὅχι αὐτὴ ἡ μηνή! μὲ ποὺ ἔγέλασε περισσότερον. Αὐτὸς εἶπε ότι θὰ ἔκαμψαν ποτὲ τέτοιαν Κυριακήν, θὰ ἔφροντιςε νὰ ἔχῃ πάντοτε μίαν ζυγαριάν, καὶ γὰ ζυγίζει κάθε φορὰν τὰ γέλια της καὶ..

— Καὶ τὰ ἀστειότερα μάλιστα; ἔξηκολούθησεν ἡ Διάπλασις. Λησμονεῖτε τὴν ἐρώτησην ποὺ ἔδωσαν μὲ αὐτά, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἔνθυμεται: — ὅχι αὐτὴ ἡ μηνή! μὲ ποὺ ἔγέλασε περισσότερον. Αὐτὸς εἶπε ότι θὰ ἔκαμψαν ποτὲ τέτοιαν Κυριακήν, θὰ ἔφροντιςε νὰ ἔχῃ πάντοτε μίαν ζυγαριάν, καὶ γὰ ζυγίζει κάθε φορὰν τὰ γέλια της καὶ..

— «Α; ναὶ ἔγω τὴν θυμούματι! εἶπεν ἡ Κική, τοποθετούσα εἰς τὸ Λεύκωμά της ἐν σπάνιον γραμματόσημον: «Α' δσα σα σα συνέδησαν, ἡ ἀφ' ὅσα ἡ κούσατε δτοι συνέδησαν, καὶ ἡ κυρία Διάπλασις ἔκρινε καλὸν νὰ μας ἐπιθάλλῃ σιωπή, καὶ αὐτοὶ ὅχι δλιγάτερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους πού ἀπήντησαν εἰς τὴν ἐρώτησην. «Ολοι δυσπεπτούνται!

— Τὸ θέμα τῆς δυσπεπτούσας τῶν μὴ βραβευμένων, δὲν ἔτοι τοῦτο διδόμενον. Ποιός γράφει χωρὶς ἀξιώσεις! Καὶ νὰ ίδητε, ποὺ ἄμα ίδούν ὅτι δὲν ἔρθασύθησαν, θὰ δυσαρεστηθούσην καὶ αὐτοὶ ὅχι δλιγάτερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους πού ἀπήντησαν εἰς τὴν ἐρώτησην. «Ολοι δυσπεπτούνται!

— Τὸ θέμα τῆς δυσπεπτούσας τῶν μὴ βραβευμένων, δὲν ἔτοι τοῦτο διδόμενον. Ποιός γράφει χωρὶς ἀξιώσεις! Καὶ νὰ ίδητε, ποὺ ἄμα ίδούν ὅτι δὲν ἔρθασύθησαν, θὰ δυσαρεστηθούσην καὶ αὐτοὶ ὅχι δλιγάτερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους πού ἀπήντησαν εἰς τὴν ἐρώτησην. «Ολοι δυσπεπτούνται!

— Τὸ βέβαιον εἶνε, εἶπεν ἡ Διάπλασις, δτοι αὐτοὶ ποὺ ὑπεκφύγουν τὴν ἐρώτησην ἡ ἀπλῶς τὴν σχολιάζουν, δὲν εἰπούσην νὰ ἔχουν ἀξιώσεις πρώτου βραβείου.

— Δηλαδὴ αὐτοὶ ἔχουν, ἀπήντησεν ἡ Ἀγάπη, ἀλλὰ ἔμεις δὲν τοὺς τοῦ διδόμενον. Ποιός γράφει χωρὶς ἀξιώσεις! Καὶ νὰ ίδητε, ποὺ ἄμα ίδούν ὅτι δὲν ἔρθασύθησαν, θὰ δυσαρεστηθούσην καὶ αὐτοὶ ὅχι δλιγάτερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους πού ἀπήντησαν εἰς τὴν ἐρώτησην. «Ολοι δυσπεπτούνται!

— Δηλαδὴ αὐτοὶ ἔχουν, ἀπήντησεν ἡ Ἀγάπη, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἔνθυμεται: — ὅχι αὐτὴ ἡ μηνή! μὲ ποὺ ἔγέλασε περισσότερον. Αὐτὸς εἶπε ότι θὰ ἔκαμψαν ποτὲ τέτοιαν Κυριακήν, θὰ ἔφροντιςε νὰ ἔχῃ πάντοτε μίαν ζυγαριάν.

— Μὰ ζυγίζονται τὰ γέλια; διέκοψεν ἡ Φιφή. «Ε, κυρά Μάρθα, έστι πού καταγίνεται μὲ τὰ ζύγια, τὶ λέσ; — Εέρω κ' ἔγω, παιδί μου; απήντησεν ἡ οἰκονόμος μας. Γέλια δέν ἔψωνται ποτέ μου.

— Ο Ταρταρίνος της Ταρασκών της αγαπᾶ πολὺ τὰ ἀστειά (μὲ τὰ λόγια δύμως καὶ ὅχι μὲ τὰ χέρια.) Τοῦ ἀρέσεις ζεύχοντα μία εύφυλογία, λεγομένη ὑπὸ συμμαθητοῦ του εἰς τὸ διδακτείριο, (διατί ὅχι καὶ εἰς τὴν παράδοσιν;) τοῦ ἀρέσει μία ἀστειά ιστορία λεγομένη μετά τὸ γέῦμα, ἐν κωμικὸν ἐπεισόδιον ἐν τῷ μέσῳ δράματος, ἡ μία ωραία κωμῳδία κατόπιν. Μὲ αὐτὰ δέλει νὰ εἴπῃ ὅτι τὸ ἀστειόν ἀξίζει μόνον εἰς τὸν καὶ αιρόν τον, — ἐπεισόδιον ὅμως δὲν διηγεῖται, διότι ἔνθυμεται πολλὰ καὶ δέν εἰσέρεται ποιὸν νὰ πρότιμον.

— Κατὰ τὴν Μυστηριώδη Φύσιν, τὸ πλέον ἀστειόν πορῆ νὰ γέλασε περισσότερον... τὸ νὰ ἔχῃ τὶς εὐθύμιες καρδίες των παιδιών από την παραδοσία ποτέ μου.

— Τὴν Διάπλασιν της Ταρασκών της αγαπᾶ πολὺ τὰ ἀστειά (μὲ τὰ λόγια δύμως καὶ ὅχι μὲ τὰ χέρια.) Τοῦ ἀρέσεις ζεύχοντα μία εύφυλογία, λεγομένη ὑπὸ συμμαθητοῦ του εἰς τὸ διδακτείριο, (διατί ὅχι καὶ εἰς τὴν παράδοσιν;) τοῦ ἀρέσει μία ἀστειά ιστορία λεγομένη μετά τὸ γέῦμα, ἐν κωμικὸν ἐπεισόδιον ἐν τῷ μέσῳ δράματος, ἡ μία ωραία κωμῳδία κατόπιν. Μὲ αὐτὰ δέλει νὰ εἴπῃ ὅτι τὸ ἀστειόν ἀξίζει μόνον εἰς τὸν καὶ αιρόν τον, — ἐπεισόδιον ὅμως δὲν διηγεῖται, διότι ἔνθυμεται πολλὰ καὶ δέν εἰσέρεται ποιὸν νὰ πρότιμον.

— Κατὰ τὴν Μυστηριώδη Φύσιν, τὸ πλέον ἀστειόν ποτέ μου.

— οτι σκέπτεται, δτοι ὅτι τὰ ἐπέδαινας αὐτὸς καὶ ἔγελούσαν οἱ ἄλλοι, θὰ δυσηρεστεῖτο. — Τότε λοιπὸν δὲν γελᾷ ποτὲ ὁ φίλος μας αὐτὸς; ήρωτησεν ἀπορούσα τὴν Κική.

— Η Γη λικείσα Καρδία εἶναι αὐτή της συνέδησαν πλεῖστα ἀστειά ἐπεισόδια, ἔγέλασε πολὺ μὲ αὐτά, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἔνθυμεται: — ὅχι αὐτὴ ἡ μηνή! μὲ ποὺ ἔγέλασε περισσότερον.

— Μὰ ζυγίζονται τὰ γέλια; διέκοψεν ἡ Φιφή. «Ε, κυρά Μάρθα, έστι πού καταγίνεται μὲ τὰ ζύγια, τὶ λέσ;

— Εέρω κ' ἔγω, παιδί μου; απήντησεν ἡ οἰκονόμος μας. Γέλια δέν ἔψωνται ποτέ μου.

— Ο Ταρταρίνος της Ταρασκών της αγαπᾶ πολὺ τὰ ἀστειά (μὲ τὰ λόγια δύμως καὶ διέκοψεν τὴν Φιφή.) Τοῦ ἀρέσεις ζεύχοντα μία εύφυλογία, λεγομένη ὑπὸ συμμαθητοῦ του εἰς τὸ διδακτείριο, (διατί ὅχι καὶ εἰς τὴν παράδοσιν;) τοῦ ἀρέσει μία ἀστειά ιστορία λεγομένη μετά τὸ γέῦμα, καὶ γὰ ζυγίζει κάθε φορὰν τὰ γέλια της καὶ..

— Έμπρός, παιδιά σηκώστε με, ἀν μπορήτε, καὶ θὰ ιδήτε τὸ δυνατόν τὸ πού είμαι!

“Ολοὶ οἱ πάροντες ἐγέλασαν μὲ τὴν καρδιάν των. »

Καὶ ὅλο ἐπεισόδιον μὲ χονδρόν, πολὺ φαιδρότερον αὐτό, τὸ ὅποιον διηγεῖται ὁ Κόμης Μοντεχρίστος, [6 ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Λοξίας, [5 ε]. — Σιωπηλή Νέα, [5 ε]. — Λίμην Μαρεστικός, [5 ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ [ἀπὸ 3 ε] : Μαρική Εἰλιάρ. — Αδηφάρος Στρονθόκαμπλος. — Νόμφη Καλυψώ. — Γρυνιάρα.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ [ἀπὸ 2 ε] : Ισημερίδης τοῦ Κόσμου. — Αλκυόν τοῦ Βοστόφου. — Ανσύχαρτος. — Λευκή Καμέλια. — Ναντοτόβλα τῆς Αιδρού. — Απόρογος τοῦ Χάση. — Εθικής "Τυρος. — Γεράσιμος Καραούλαργός.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ [ἀπὸ ε] : Φίγ-Μοδ-Λῆ. — Μπονυπονιόμερο Μναΐδ. — Λῆ - Χοδήρη - Τσάργη. — Ψάρι τῆς Εηράς. — Αγγρουρολογιώτατος. — Ε. Ζωγράφος. — Κόμη τῆς Βερετίκης. — Πειραική Αόρα. — Αημότις Βώλον. — Μαζόρις τῆς Βερετίας. — Ιωάννης Χ. Σολιώτης. — Ημερος Περιστερά.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : "Ολοὶ δοι άναφέρονται εἰς τὴν κρίσιν.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΝΔΕΚΑΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

« Πολλοὶ λέγουν ὅτι τὰ ζῶα ἔχουν λογικόν· ἄλλοι ισχυρίζονται τὸ ἐναντίον. Ποία εἶνε ἡ γνώμη σας; Νάκούσωμεν τὰ ἐπιχειρήματά σας, καὶ μὲ παραδείγματα, ἀν ἔχετε.

Αἱ ἀπαντήσεις πρέπει νὰ εἴνε γραμμέναι καὶ καθαρο-

· Ήθέλησε νὰ κατεβῇ γρήγορα, διὰ νὰ μή των πιάσωμεν τὰ πρόσω.» (Σελ. 335, στήλ. 6.).

Se non è vero, è ben trovato, καθὼς λέγουν οἱ Ιταλοί.

· Ή Μαρία Καλλιγένης σέρισσότερον μὲ τὸ ἔξῆς ἐπεισόδιον: « Μίαν ήμέρα εἴχαμε χάστη τὴν γάταν μας τὴν Λευκήν. Ἐγὼ καὶ πολὺ στενοχωρημένη, καὶ ἐφώναζα Λευκή! ἀπ' ἔδω, Λευκή! ἀπ' ἔκει, ἄλλα Λευκή πουθενά δὲν ἐφαίνετο. Είχα ἀπελπισθῆ πλέον ὅτι ἔχαθη ἐντελῶς, ὅταν σὲ λίγη ὥρα τὴν βλέπω καὶ θράψει... ἀπὸ τὴν καρδιούθηκη, μαύρη, μαύρη σὰν τὸν Ἀράπη.»

· Αφελεῖς καὶ χαριτωμένοι. « Άλλ' ήμεις ὅλοι ἐγελάσαμεν περισσότερον μὲ τὸ ἐπεισόδιον τοῦ Νοσταλγοῦ. « Ελληνικός Ελληνικός. Εἶνε συνειδημένον, ἀν θέλετε, ἐπεισόδιον, καὶ τοσούς καὶ εἰς σᾶς νὰ συνέβη πολλάκις, διότι τὰ παιδιά ποὺ θέλουν νὰ κάμνουν τοὺς μεγάλους δὲν εἴνε σπάνια. Άλλα εἶνε γηγησώς κωμικόν, πολὺ-πολὺ χαρακτηριστικόν, καὶ ὅτι τὸ ἐπρόσεξε τὸσον δὲ Νοσταλγὸς. »

· Αφελεῖς καὶ στενοχωρημένοι, στενοχωρημένοι περισσότερον μὲ τὸ ἐπεισόδιον τοῦ Νοσταλγοῦ. « Ελληνικός Ελληνικός. Εἶνε συνειδημένον, ἀν θέλετε, ἐπεισόδιον, καὶ τοσούς καὶ εἰς σᾶς νὰ συνέβη πολλάκις, διότι τὰ παιδιά ποὺ θέλουν νὰ κάμνουν τοὺς μεγάλους δὲν εἴνε σπάνια. Άλλα εἶνε γηγησώς κωμικόν, πολὺ-πολὺ χαρακτηριστικόν, καὶ ὅτι τὸ ἐπρόσεξε τὸσον δὲ Νοσταλγὸς. »

· Λαμβάνεις τὴν Διάπλασιν; σοῦ ἀρέσει;

· « Κ' ἔχεινο, μ' ἔνα περιφρονητικὸν τόνον, μ' ἔνα κόρδωμα ἀπεριγραπτον, μὲ μίαν ύπερηφάνειαν ποὺ δὲν λέγεται, μοῦ ἀπαντᾶ:

· « Προφ! ή Διάπλασις εἶνε γι' ἀτὰ πατέρει!

· « Σὲ ἀφίνω νὰ φαγασθῆς τὶ γέλια ποὺ ἔκαμα, δέναν ηκούσα ἀπὸ ἔνα τόσο διά παιδάκι, νὰ λέγη εἰς ἐμὲ διτὶ ή Διάπλασις εἶνε γιὰ τὰ παιδιά! Καὶ τὴν νύκτα ἀκόμη ἐγελαύσα!

Μου φάνεται διτὶ δὲν θέλετε ἄλλο.

· Έμπρός, παιδιά, σηκώστε με, ἀν μπορήτε.

(Σελ. 336, στήλ. α.).

γραμμέναι εἰς χωριστὸν φύλον χάρτου, τὸ ὅποιον νὰ μὴ περιέχῃ τὸ ποτε ἄλλο, παρὰ μόνον τὴν «Ἀπάντησιν εἰς τὴν Ἐνδεκάτην Κυριακήν», καὶ νὰ φέσουν εἰς τὸ Γραφεῖον μας μέχρι τῆς 15ης Νοεμβρίου τὸ βραδύτερον.

· Ήρδ παντὸς σᾶς συνιστῶ τὴν συντομίαν. « Ο, τι ἔχετε νὰ εἰπῆτε, εἰπῆτε τὸ μὲ λίγα λόγια. Καθὼς παρετηρήσατε ἔως τώρα, οὐδέποτε ἡ φλυαρία ἐβράβευθη.

Κατ' ἐντολήν τῆς Διαπλάσεως
Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

IB'.

Η ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΤΟΥ ΦΑΣΟΥΛΑΚΗ

Λοιπόν, καθὼς εἴπαμε, ὁ μικρὸς Φασουλάκης μετανόησε, καὶ ύποσχέθηκε πιὰ νὰ εἶνε φρόνιμος καὶ νὰ μελετᾷ τὴν Γραμματική του.

Μὰ ποιὰ Γραμματική; Δὲν τού την ἔφαγε δὲ ποντικός; δὲν τού την ἔκαμε σὲ κακὸ χάλι; Μποροῦσε τὸ παιδί νὰ διαβάζῃ πιὰ σὲ τέτοιο ἐλεσσινό καὶ ποντικοφαγμένο βιβλίο;

· Ο μικρὸς Φασουλάκης κλαίει ἀπαρηγόρητα.

— Χῖ, χῖ, χῖ!.. Δὲν ἔχω βιβλίο!.. ἀμή τώρα;... Πάει τὸ βιβλιαράκι μου! πάει ἡ Γραμματική μου!

— Καὶ γι' αὐτὸ διαγράψαι; τοῦ λέει δὲ κύρ Δάσκαλος. « Εννοιά σου,

παιδί μου, κ' ἔγω θά

σὲ μάθω Γραμματική

χωρὶς βιβλίο.

Φθάνει μονάχα νὰ ἔχῃς

προσοχή καὶ ἐπιμέλεια.

Καὶ τί σου φαίνεται

πῶς είνε ἡ Γραμματική;

Υπόρχει τὸν κόδιο εύκολωτερο πρᾶγμα;

· Ο Φασουλάκης

κουνᾷ τὸ κεφάλι του

δέν το πιστεύει.

— Μπᾶ! θά το

ἰδῆς καὶ μονάχος

σου, τώρα ποῦ θὰ

είσαι ἐπιμελής, ξαναλέγεις δὲ κύρ Δάσκαλος.

Τὴν Γραμματικήν

τὸν πρώτην νά

δώσεις την πάτην

